

Az én kis önbutító szerkentyűm. Nem nagyobb, mint egy kis pupilla. Azt mondták, hogy mindenkinek kellene. És már mindenkinek volt is. Végezetül igazán olcsón állították elő és már szabályosan az emberek után dobták. Olyan, egyszerűen használatos belövő-pisztollyal löjjük a chipet a halántékunkba, amelyet a háztartási hulladékkal együtt eltüntethetünk. Hogy miért kell a szabadon maradt kéz hüvelykujját szorosan a másik halántékra nyomni, azt én sem tudom. Állítólag, a lövés nem hatol nagyon mélyre. Az agykéregbe. Na mindegy.

Úgy érezzük, mintha hamarosan vége lenne. Halott és ennyi. Egyáltalán nem kellene már aggódni a munka, a háború és a klímaváltozás miatt. Ami még mindig vacak, az elmúlik, és ez szerencse, nem? Öregnek lenni és mindent magunk mögött tudni.

Mindenki rádöbben, hogy jobb, ha maga hülyíti el önmagát, mintha az állam tágtaná a polgárok agyát. Vagy a gazdaság. Vagy az egyház. Vagy valamilyen hamis próféta. Akkor inkább már én verem át a saját burám, mint-hogy rájuk hagyjam.

Egyéni felelősségvállalás, teljes kockázat, csak bátorság és - örület!

Jó, kicsit émelygős érzésem van már most a kicsomagolásnál. Nincs hozzá termékleírás, csak egy olyan irat, amit használat előtt feltétlenül az aláírással ellátva vissza kell faxolni vagy emailezni, különben állításuk szerint a chip ugyan be lesz ültetve, de nem élesítik.

Ez mit jelenthet: éles?

Mielőtt az elbutító- chipet feltalálták, csupa intelligens dolgot adtak el nekünk: intelligens nadrágot, intelligens kabátot, és intelligens cipőt, olyanokat, amik navigációs műholdakra emlékeztetnek, sapkákat, amik a drogériában odasúgják, melyik samponra van szükségünk, zoknikat, amik vitaminnal látnak el, valamint olyan sálakat, amik cirógató gondoskodásban részesítenek.

Ennyi intelligenciával és kompetenciával körbevéve persze senkinek nincs már szüksége saját ötletekre. Őszintén, mindannak, ami a fejünkben jár egy kellemes, hosszú nap alatt - mondjuk ki, most nem fogok dicsekedni, de - 75 százaléka (?) mégiscsak hülyeség. Na, akkor azért csak elmélkedünk. Szerintem, ha egy ilyen intelligens nadrágnak most el kellene kezdenie a hányadosát összehasonlítani a miénkkel, akkor mi lennénk bajban, nem? Egy ilyen ruhadarab gondolkodása, ha a megfelelő márkát vásároltuk meg, mégiscsak tökéletes. Zseniális nadrág, ahogyan mondani szokták.

Hans Brinkmann 19
TÖKÉLETES
KÁBÍTÓSZER

Nem tudom. Ha a szerkezet az agyban van, akkor az elmondottak alapján, mégis csak az irányítja. Az agy maga dönti el, hogy mennyi elbutulást szándékozik elvárni tőlem. Kinézem ezt az agyamból? Az elméből vagy, hogy akarjuk hívni?

20 Tulajdonképpen a termékleírásnál kellene megtalálnunk, amit akkor, amikor a dolog piacra került, még csak feltételeztünk, tudniillik azt az elképzelhető esetet, hogy az agy egyszer túl ostoba lesz ahhoz, hogy az önbutítás folyamatát irányítsa, illetve megállítsa. Mi lett ebből a kezdeti félelemből?

Emlékszem, hallottam egyszer egy szakértőt, aki az új találmányával való első próbálkozását ismertette. Akkor a készülék még akkora volt, mint egy nagy tönk és kézzel irányították. A próbaszemély egy sisakot viselt, amelyhez igazából egy vastag kábel vezetett. De a tényleges külső vezérlés lehetőségét valamilyen figyelmen kívül akartuk hagyni. Vagy az elektromágneses zavaroktól féltünk? Vagy valami ilyesmi.

Mindenesetre az emlékezetkiesés briliáns elfedése volt, a kísérleti nyúl, egy fogoly, aki önként jelentkezett, és elkezdett, ahogyan ő maga kifejezte: furcsa dolgokat gondolni. Amit további emlékezettilés révén akart ellensúlyozni, és amivel még inkább mindent elrontott.

A vicc az volt, hogy akkor csak úgy kikapcsoltunk - ahogyan mondani szokták...más üzemmódra kapcsol... - ha valakit valami idegesített. - A kísérleti nyúl számára unalmas, és idegesítő volt a rendszeres oktatás, valamint a gépnél lévő feladatok. Így kiiktatta magát, bár azt gondolta, hogy a lényegét felfogta. Az ő tévedése.

Erről, mint ahogyan néhány másikról, most éppen nem olvasható semmi egyéb, mert mint mondtuk, nincs termékleírás. Másrészt hatalmas szociális nyomás nehezedik az egyének hátára, nem igaz? Szerintem az nem úgy van, hogy mindenütt betegek futkosnak. Sokkal inkább azt érinti, aki eddig jórészt nyomorékként, sajnálatos esetként és valahogy nem uralva önmagát távolmaradt az elbutítástól. Egy vadhajítás, amely önmagát veszélyeztetve gondolkodik.

El tudom mesélni másként is: Rudi és Judy színházba mennek. Gyakran teszik. A közönség a ruhatárban hagyja a fejét, csak Judy és Rudi nem, ők magukkal viszik úgy tisztán. De az előadás után Rudi így szól Judyhoz: Te, ez nekem egy kicsit fura, mi vagyunk többé - kevésbé az egyetlenek, akiknek a feje még a nyakán van - igen, helyesel Judy nyomatékosan, azt hiszem, legközelebb mi is leadjuk. Ha a ruhatárban vannak, legalább tudjuk, honnan lehet majd elhozni őket. De remélhetőleg nem fogjuk elfelejteni, ugye?

Rudi szerint, észre kell venni, hogy fej nélkül sokkal szabadabban lehet nevetni, teli torokból. És gátlástalanul rácsaphatunk a combunkra, mert még azt sem tudjuk, mi ez pontosan és hogyan működik. Majd bepisilünk.

Ennek ellenére, nem tudom sajnálni, hogy megírom a gyártónak, hogy a termékleírás hiányzik. Lehet, hogy mégis elküldik.

(Fordította: Tibold Katalin)

21

Új Forrás 2017/5 – Hans Brinkmann: Tökéletes kábitószer